

Zondag 6 september 2026
bezoek aan historisch Dordrecht

We parkeren deze morgen de auto's, op advies van Hugo, op het parkeerterrein van de NS.

We weten deze plaats ook allemaal te vinden en komen er achter dat je dan voor slechts €1,- 24 uur daar mag staan met je auto!

Als de fietsen van de auto's zijn gehaald, dan is het slingerend achter Hugo aan, richting „de fietsenstalling”. De fietsenstalling is heel luxe! N.l. bij Hugo's dochter in de achtertuin. Het is maar goed dat Hugo voorop ons de weg heeft getoond, want het was niet zeker geweest of we er op deze zondag nog zouden zijn aangekomen! Wel was er één kenmerkend gebouw! Een mooie hoge toren? Nee, een molen met de naam: „Kyck over den Dyck”.

Wat de Kyck nog specialer maakt, is dat hij als stenen stellingmolen – uit de zogeheten 1ste bouwperiode (ca. 1700-1740) – een **omvang** heeft van **liefst 950 m2** (gemetselde oppervlakte ca. 920 m2). Dat maakt hem **'s lands grootste molen!** En voor zover wij weten **wereldwijd... Gewoon in Dordrecht!**

Op 31 mrt. 1713 wordt de eerste steen gelegd voor een nieuwe molen, stichters zijn Leendert Willemsz. Kivit en Mels Adriaensz. van der Schep:

We worden hartelijk ontvangen en krijgen te drinken aangeboden, maar we willen graag Dordrecht in en zo zijn we om half twaalf al onderweg. Op het kaartje dat onze gelopen route weergeeft, is duidelijk te zien, dat we bijna de hele weg in de buurt van water zijn.

Wij staan hier op een punt waar drie rivieren samenkomen: de OUDE MAAS met de MERWEDE en de NOORD. Daar sta je bewust even bij stil!

Draaien we de rivieren de rug toe dan staan we voor een oude stadspoort: de GROOT-HOOFDSPOORT! De plek waar vroeger de bezoekers aan Dordrecht aan land kwamen.

Boven de doorgang is de Hollandse of Dordtse Maagd te zien. De Maagd is gezeten in de Tuin van Holland, omringd door een lage cirkel van gevlochten hazelroeden waarin een poort. De cirkel van hazelroeden kwam voor in Germaanse en Saksische rechtspraak, het Ding (Thing) alsook met de Eed Steen van de Koning zoals gestipuleerd in de heidense Lex Ripuaria, deze wetten werden eerst neergeschreven in 511 NK. Deze Frankische wetten waren geldig in geheel toenmalig Holland. Willem IV van Ostrevant (Oosterbant) graaf van

Holland, Henegouwen en hertog van Bavaria stichtte in 1387 de Orde van de Tuin van Holland. Als recht en vrijheids symbool werd de Tuin van Holland vooral veel gebruikt tijdens de strijd tegen de Spaanse overheersing. In haar ene hand heeft de Maagd het wapen van Dordrecht en in de andere hand een palmtak, dat vrede uitdrukt. Rondom haar zijn wapens van 15 Nederlandse steden afgebeeld, die in relatie met Dordrecht stonden.

We gaan verder en lopen langs de Wolwevershaven en staan stil bij een prachtig oud pakhuis; genaamd Stokholm. Het pand 'Stokholm' ligt met de voorzijde aan de in 1609

gegraven Wolwevershaven en met de achterzijde aan de rivier de Oude Maas. Het dankt zijn naam aan de opdrachtgever van de bouw, aan de in Stockholm geboren koopman Anthony de Bruijn. Het pakhuys heeft een paar eeuwen dienst gedaan als graanopslag en heeft een enorme capaciteit. Omstreeks 1910 waren ook de pakhuizen aan de overkant, aan de Kuipershaven, nog volop in gebruik. Daarna is de Wolwevershaven vooral gebruikt als ligplaats van stoomsleepboten. Nu is het de thuishaven van de stoomsleper Pieter Boele en is het samen met de Binnen Kalkhaven de enige haven die nog het karakter van een echte binnenhaven heeft met aan weerszijden prachtige monumentale panden. Stockholm is gerenoveerd tot kantoorgebouw waar nu verschillende ondernemingen gevestigd zijn.

Ellen vestigt zich er ook eventjes voor!

We gaan naar de overkant via een bruggetje en vanaf daar nog even een foto van de afbeeldingen boven in het pakhuys, waar de takel ook nog te zien is! De stalen balk kon ik niet ontwijken en is van de brug waarop ik sta te fotograferen

*Aan de overkant, dus op de Kuipershaven, krijgen we een zeer leuk weetje te horen over de boot die daar aangemeerd ligt. Het lijkt een gewone **stoomboot**, maar is het niet, want dit is de boot die jaarlijks gebruikt wordt in het Sinterklaasjournaal!*

Aan deze Kuiperskade zijn nog enkele andere prachtige voorbeelden te bewonderen!

Even later passeren we hier een museum. Helaas hebben we geen tijd voor een bezoekje. Het museum heet „Simon van Gijn”. Hier iets erover, omdat je het waarschijnlijk/ misschien interessant genoeg vindt om het eens te bezoeken! We lopen inmiddels op de Nieuwe Haven.

Simon van Gijn mag worden beschouwd als een belangrijk Nederlandse verzamelaar van prenten. Bij zijn dood bezat hij ongeveer 25.000 prenten, aquarellen, tekeningen en foto's. Met het verzamelen hiervan was hij al in zijn studententijd begonnen en hij zette het zijn gehele leven voort. Een onderdeel van zijn verzameling vormde de historische atlas van Dordrecht waarvan de kern wordt gevormd door de collectie van een andere Dordtse verzamelaar, Jan Schouten. Deze atlas schonk hij in 1916 aan de gemeente Dordrecht en bevindt zich in het Regionaal Archief Dordrecht. Daarnaast bouwde hij een historische atlas op gewijd aan de geschiedenis van vooral Nederland. Deze 'Atlas van Gijn' werd samen met onder meer het huis aan de Nieuwe Haven per testament gelegateerd aan de Vereniging Oud-Dordrecht die deze in 1949 overdroeg aan de gemeente Dordrecht. De atlas vormt onderdeel van de collectie van het Museum Huis van Gijn.

Ook verzamelde Simon van Gijn op allerlei ander gebied ten behoeve van de inrichting van zijn huis aan de Nieuwe Haven. Hij verzamelde onder meer meubels, wandtapijten, porselein, zilver, scheepsmodellen en schilderijen. Na zijn dood werd het in 1925 opengesteld als museum. De collectie van de Vereniging Oud-Dordrecht werd aan de verzameling van Simon van Gijn toegevoegd.

**Ellen
heeft haar
eigen gein
en moet snel
aansluiten om
er weer bij te zijn!**

Top als ze 21 jaar is

Anthonetta Naeff (Dordrecht, 24 maart 1878 – aldaar, 22 april 1953) was een Nederlandse schrijfster die onder de naam Top Naeff haar boeken publiceerde. Verder was ze ook vertaalster, toneelschrijfster en toneelcritica.

We komen in de buurt van een grote kerk. Zij heeft twee namen:

De Grote of Onze-Lieve-Vrouwekerk. Zij is de grootste kerk van deze stad. Het is een kruisbasiliek in Brabants-gotische stijl met een onvoltooide toren en is de op een na oudste kerk van de stad (de oudste heet paradoxaal genoeg de Nieuwkerk). In 1572 kwam de kerk in handen van de protestanten.

Helaas gaan we ook hier een de kerkpoorten voorbij. Achteraf lees ik dat deze protestantse kerk nog heel wat schoons te tonen heeft!

*Het geboortehuis van Top Naeff
Haar naam leeft onder meer voort in de Top Naeff-prijs, die onregelmatig wordt uitgereikt aan de beste afstude-rende(n) aan de Amsterdamse Theaterschool.*

We zien de oude Catharijne stadspoort op zo'n honderd meters rechts van ons.

De uit natuursteen opgetrokken Catharijne- of Katrijnenpoort moest na het graven van het Maartensgat toegang geven tot de Hooikade en dit deel van de stad bewaken. Je ziet nog de kanonslopen aan beide kanten van de poort. Langs een groot deel van de stad lag aan de waterkant een stadsmuur, compleet met waakhuizen en wachttorens. Bezoekers konden alleen via toegangen zoals de Catharijnepoort naar binnen. Bedelaars, armen en zieken waren niet welkom, zij werden onverbiddeijk teruggestuurd, het water op. De poort is een eenvoudige poortdoorgang tussen gebosseerde pilasters met sierlijk schilddak. Van de vele stadspoorten die Dordrecht kende zijn alleen deze oude monumentale stadspoort en de Groothoofdspoort overgebleven.

- **Bouwjaar:** 1652

Om half één wandelen we over de Groenmarkt. En staan stil bij het geboortehuis van Johan de Wit! Wie kent hem niet en zijn tragische geschiedenis!?

Deze steen doet te weinig eer aan deze bijzondere man! Gelukkig treffen we iets verder en om de hoek een monument aan, dat meer recht doet aan deze man, die door

het gepeupel, samen met zijn broer Cornelis, werd gefynch!

De stadswandeling is een aanslag op bepaalde lichaamsdelen bij enkele deelnemers. De één zoekt een zitplaats en een ander wenst een echte pauze. Zelf zie ik nog een huis, dat ik de moeite waard vind om vast te leggen!

Geen luxe stoel, maar wel goed voor rug en vermoeide spieren!

Het is de Groenmarkt waar we een echt zitje gaan zoeken en bijna kwart voor één; dus het mag al best wel bij dit mooie weer!

Hans staat, net als Riet, voor dit huis met een trapgevel, die er zijn mag!

De grauwe muurkleur had best wat fraaier van mij gemogen!

Hier dichtbij treffen we een terrasje aan met lege zitplaatsen, maar niet voor lang!

Hier Anneloes, Suzanne, Riet en Ellen en daar naast (hier onder) Hans met Ilja.

Dan word ik samen met Hugo op de foto gezet en is het wachten geblazen op de bediening. Er komt wel personeel naar buiten, maar wij blijken onzichtbaar! Dan eindelijk wordt onze simpele bestelling opgenomen; alleen wat drankjes! Denk nu vooral niet: „Ha, we hebben zo iets fris te drinken!” Ik heb spijt dat ik de tijd niet opgenomen heb! Ellen kan het geduld niet meer opbrengen en gaat het zelf halen! Ze komt met haar eigen bestelling (die daar al klaar stond) en mijn chocomel terug! Maar het is helemaal geen chocomel! Het is warme chocolademelk! Ik drink het toch maar op; helaas bleek het een heel slappe soort warme chocolademelk te zijn! Dan komen eindelijk ook de andere bestellingen. Het meubilair blijkt trouwens ook nog eens geen zitcomfort te hebben. Maar ik stop met klagen, want er schijnt een paar deuren

verderop iets te zien te zijn. Het blijkt het smalste huis van Dordrecht te zijn, dat ook nog eens toegang geeft tot het water aan de achterkant.

Het pand Voorstraat 265 is het smalste pand, en is gebouwd boven de "Donkere Steiger", maar heeft geen eigen ingang. Hier woonde gravin Helena van Beijeren van 1838 tot 1858,

Riet en Ellen staan eerst aan de kade en lopen dan terug. Niet iedereen loopt door de

onderdoorgang. Zij blijven op de straat wachten. En er zijn er ook nog die achterbleven op het terras. Riet is al terug en Ellen sluit net aan. De fotograaf staat nog onder de draagbalk! →

Dan lopen we door naar het Prinsenhof en komen we GEWOON een mooie voorgevel tegen!

Het Hof in Dordrecht is een monumentaal gebouwencomplex aan het gelijknamige plein. Hier is het Museum Hof van Nederland gehuisvest en het stadsarchief. Dit complex is het voormalig Augustijnerklooster, dat werd gesticht in 1275. Op de plaats van het huidige Hofcomplex is in 1275 een klooster voor augustijnermonniken gesticht. Het klooster was een geschenk van Floris V. Rond het binnenplein van het klooster waren een ziekenhuis, een brouwerij, een bakkerij en andere dienstgebouwen gevestigd. Na een brand in 1512 is het hele Hofcomplex in Renaissancestijl herbouwd.

Het Augustijnenklooster in Dordrecht is bekend omdat daar in 1572 de Eerste Vrije Statenvergadering werd gehouden. Dit de uitleg op WikipediA. Hieronder het verhaal aan de muur aldaar!

We blijven nog op Augustijnenkamp, zoals het hier allemaal heet .

SCHOOLGEBOUW ("Gemeenteschool no.2"), in 1913 gebouwd naar ontwerp van Gemeentewerken in de stijl van de Neo-Hollandse Renaissance, waarbij door de toepassing van het Dordtse geveltype specifiek wordt teruggesproken op historische stijlmotieven verbonden met de stad Dordrecht. De school was oorspronkelijk bestemd voor het openbaar lager onderwijs en was Hofschool genaamd. Achter het gebouw ligt een schoolplein.

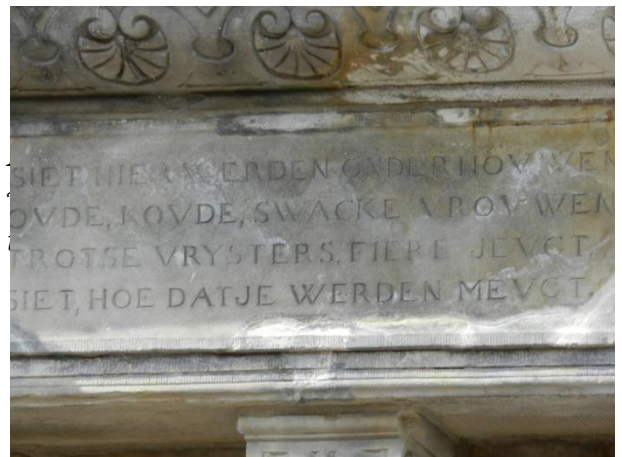
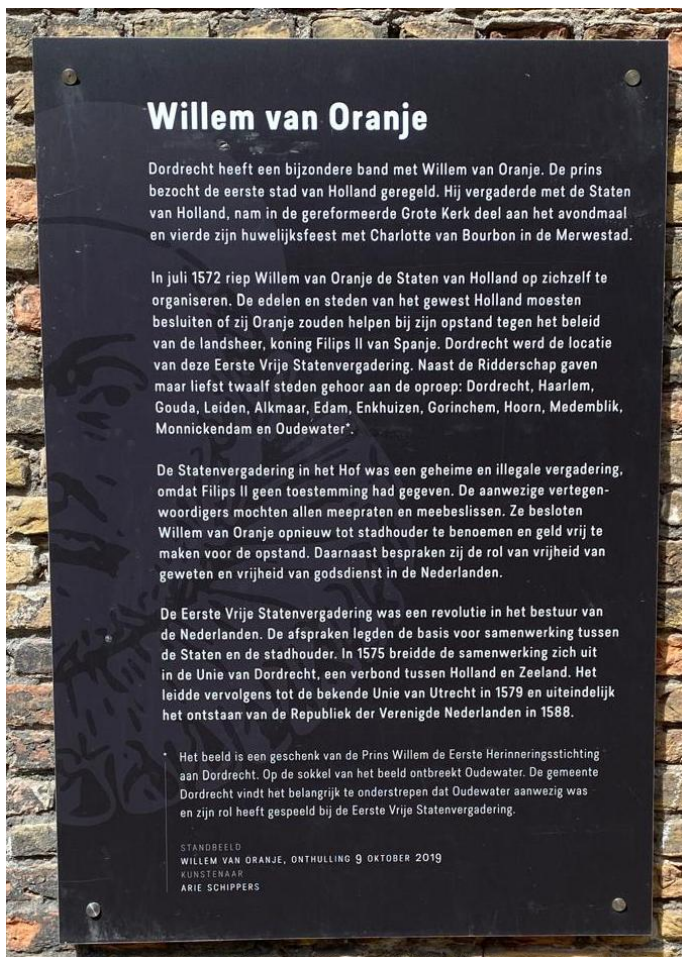
Dit gebouw is beslist nog een duidelijkere foto waard!

We moeten door en dat is lastig als er zo veel te zien is. We passeren (ja we lopen er aan voorbij!) de poort van het oude vrouwenhuis. De poort hoort hier niet thuis, maar is zo wel bewaard gebleven; gelukkig!

Dordrecht heeft ook nog de poort van het oude mannenhuis. Daar zijn we niet geweest!

Juli 1572 is een zeer bijzondere en belangrijke datum voor de Nederlandse geschiedenis!

Deze tekst verraadt al vast de grove vergissing door op het hier naast staande monument Oudewater te zijn „vergeten”!

Wat we allemaal vreemd vinden, is, dat het beeld dat Willem van Oranje voorstelt, nou niet direct geslaagd te noemen is!

Aanleiding voor het standbeeld is de Eerste Vrije Statenvergadering, die in opdracht van Willem van Oranje in 1572 in Dordrecht werd gehouden. Twaalf belangrijke steden van Holland spraken daar hun (financiële) steun uit voor de vrijheidstrijd van Willem van Oranje, tegen de Spaanse bezetters.

Op de bijeenkomst woensdag waren afgezanten aanwezig uit onder andere Gorinchem, Leiden, Haarlem en Dordrecht. Ook de burgemeester van Oudewater was aanwezig. Hoe het kon gebeuren dat de kunstenaar juist de naam van die 'stad' vergeten is te vermelden, is nog onduidelijk.

Het beeld, dat de Vader des Vaderlands toont op middelbare leeftijd met zijn hondje aan zijn voeten, is gemaakt door Arie Schippers en staat op de Hofstraat, vlakbij Het Hof.

De komst van het beeld was omstreden, omdat de Dordtse gebroeders De Witt in de 17e eeuw door een Oranje-gezinde menigte vermoord werden.

Even verderop verbazen we ons weer over het grote aantal verschillende gevels. We verlaten het grote plein en via aantrekkelijke straatjes ontdekken we reclame truckjes! Hugo demonstreert deze:

Even later gaat Hugo en zijn dochter Suzanne ons voor bij de ingang naar hofjes. Prachtige stilte gebieden. We passeren ook zo'n hofje dat verbonden is met weer andere hofjes; vier in totaal. Hier een foto impressie ervan.

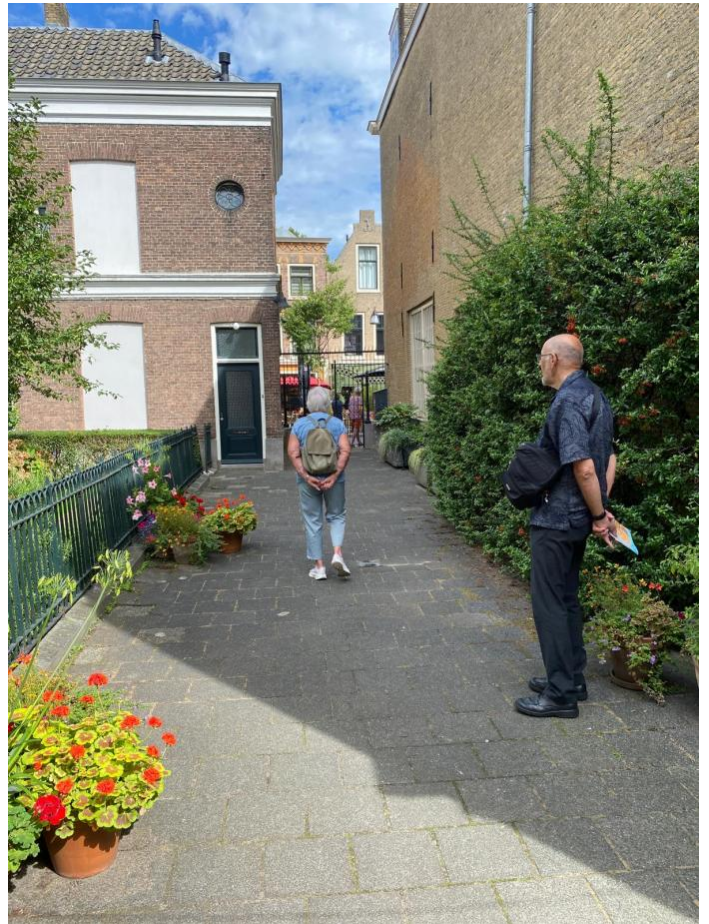
Op de volgende bladzijde is de poort te zien en de verbinding tussen het ene hofje met het volgende. Allemaal keurig verzorgde stilte-eilanden in een grote stad!

Lekker wandelen in drukke stad.

Ja, dit was heerlijk rustig genieten van het ene hofje naar het volgende. Dan zie je ineens een drukke winkelstraat voor je en verlaat je dit rijkdom via een mooie poort, die de hofjes veilig kan afsluiten, wanneer dit gewenst is.

Denk nu niet dat we klaar zijn met de bezoeken aan de hofjes, want de volgende ingang staat al aangekondigd: Arend Maartenshof.

We zien hier Riet die naar binnen gaat. Binnen foto's geschoten, maar op de één of andere mysterieuze manier zijn foto's die ik opgeslagen heb met tekst, nu uit het bestand weg? Dus moet ik ver-

tellen wat er te zien was! Een „vrijwilliger” zit achter een bureautje en vertelt dat het hekwerkje waar wij achter staan bedoeld is om de bewoonsters op afstand te houden! Men mocht komen luisteren wat de heren daar bespraken, maar niets zeggen en achter het hekje blijven als vrouw zijnde!

Het Arend Maartenshof is een hofje in de plaats Dordrecht, in de Nederlandse provincie Zuid-Holland. Het hofje werd gebouwd in 1625 en werd vernoemd naar de oprichter Arend Maartenszoon. Hij stond als geldwolf bekend en probeerde zijn reputatie te verbeteren door het bouwen van 38 woningen voor arme vrouwen. Door het stichten van dit hofje hoopte de naamgever zijn geweten te kunnen sussen. Arend Maartenszoon was namelijk lange tijd meer geïnteresseerd in het vergaren van zo veel mogelijk geld dan dat hij zich om zijn medemens bekommerde. Een slechte reputatie bij zijn stadgenoten en de kerk was het gevolg van zijn geldzuchtige houding.

In de Museumstraat, op nummer 56, geeft een rijk versierd renaissancepoortje toegang tot de binnentuin van het Arend Maartenshof. Bezoekers worden er verwelkomd met de woorden 'Naectt kom ick, naectt scheyde ick'. Ook de spreuk 'Vita Vapor' ofwel 'het leven is een damp' staat op het zandstenen poortje te lezen. Daaronder het eerste deel van een bijbelvers uit het boek Titus 2:3: "dat de oude vrouwen haer draghen gelyck het den heyligen betaemt".

Al een kleine doorkijk naar hoe het er in het hofje uitziet. Natuurlijk zijn we daar even gaan kijken en hebben dus ook het bovenbeschreven bestuurskamer van de heren bezocht!

Ilja en Hans voor de ingang van het gebouwtje waarin de bestuurskamer.

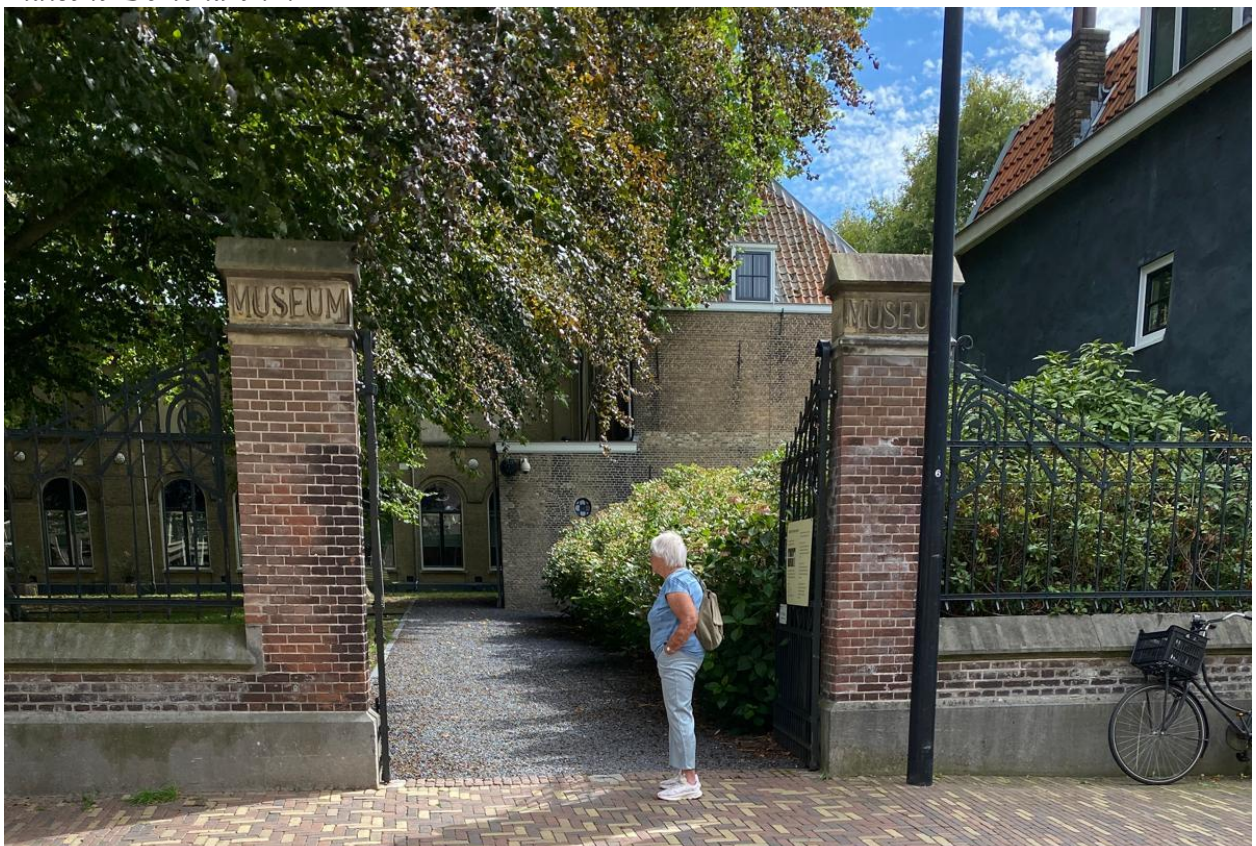
Helaas dus geen hekje op de foto, die ik gevonden heb op de PC.

Dan een opmerkelijke „vondst”. Een zaalkerk, waar de opa van Annie M. G. Schmidt de architect was!

*De rode druppel daar staat de kerk,
Te zien dat een klein stukje verderop in de
straat het Dordrechts Museum is.
Daar kun je gaan kijken naar „80 jaar
Indische Dortenaren”.*

Die moeten toch nog even wachten, want de familie aldaar tovert (Op verzoek van Hugo!) een lunch voor ons op tafel, waar geen restaurant tegenop kan! Wat lieten zij ons smullen! De keuze was te groot en te gek! Dan heb ik het over het soort brood, het beleg en de soorten drank! Huisgemaakte soep en de kroketten niet te vergeten!

Ton, de schoonzoon van Hugo (man van, Suzanne) helpt stevig mee stevig mee. Al redderend voor ons, komen we ook aan de praat: „Ton, doe jij ook aan sport?” We krijgen dan een lang, maar mooi verhaal:

We hebben dan al gehoord over zijn jeugdpassie: brommers. Hun zoon zit al de hele morgen met zijn vriend een brommermotor te reviseren. Dus kijken we daar niet van op, dat het virus niet uitgeroeid is!

Maar zijn tweede (of nu eerste?) passie is cricket! Ik kan niets daarover juist navertellen, maar wel zeggen dat hij wereldteams heeft verrast, door ze een aandenken te geven, zo uniek en toepasselijk voor hen, die gerust mogen vallen onder het woord kunst. Ik denk dat ze terug te vinden zijn op meerdere plaatsen in serieuze cricketlanden! Gelukkig heeft hij zelf nog geweldige voorbeelden in huis en mogen ze op de foto gezet worden!

Het zijn oude cricketbats, die zijn omgetoverd in slaghouten met symbolieken thema's! Helemaal links, niet ze goed te zien op de foto, allemaal namen van de Nederlandse spelers. Bij de andere linkse bat speciaal gemaakt voor het organiserende Zuid-Afrika: de vlag met daarboven de BIG FIVE: buffel, luipaard, olifant, leeuw en neushoorn. Beide rechtse bats beelden Nederlandse kenmerken uit met op de achterkant de koeienhuid. Dit zijn slechts twee bats die Ton, terecht, trots toont!

Dan weer naar binnen om verder te gaan aan de uitgebreide lunch, waarop Hugo ons trakteert! Hugo bedankt voor de goede organisatie en de vele en mooie indrukken die jij ons hebt geshowd! En Suzanne en Ton voor de gastvrijheid, die van jullie huis ons home maakte.

Hugo heeft iedereen keurig terug gebracht naar de plek waar de terugreis begint. Eerst Riet bij het treinstation en daarna de anderen op P + R, waar de auto's staan!

De volgende dag stuurt Hugo aan allen al zijn verslag!

Fietsvriendinnen/vrienden,

Korte evaluatie van 5 en 6 september 2026.

Het begin bij Polderzicht: afknapper! Gemaakte afspraak door hun terzijde geschoven, nog nooit meegemaakt! En geen geschikt alternatief in de buurt.

Dus naar Oud-Beijerland.

Nadeel voor jullie: overnachtingsadres is verder reizen. Vrijwel alles in Oud is pas vanaf 11 uur toegankelijk. Toch had dat ook weer een voordeel: het afgesproken lunchadres kwam wel vroeg in de rit maar omdat we later vertrokken, was het weer beter op 'lunchtijd'. Tweede voordeel: het tegenwindstuk (van Heinenoordtunnel tot de veerpont) was nu in tweeën gesplitst.

't Spui: ik heb er twee keer eerder gegeten, maar wel op veel rustiger dagen. Vooraf naar mijn mening goede afspraken gemaakt in prettige sfeer. Paar tegenvallers: gebak onvoldoende uit de vriezer gehaald en diner: afspraak was dat we -in principe- nog iets verder door hadden gelopen en dan in een zaaltje (met glaswand, je kon het vanaf onze plaats zien) waar we de tafels naar onze zin konden hebben (een U met 3 tafels per poot) Omdat er een vrijgezellenfeest-gezelschap zou komen, waarvan je niet weet hoever de onderbroekenlol zou reiken, verviel voor ons dat zaaltje. Wel weer een begrijpelijke beslissing dat ze dat mogelijke risico niet midden in het restaurant wilden. Daarbij vond ik dat ze voor deze drukte te weinig personeel hadden, Conclusie: in totaal minder keuken- en bedienings kwaliteit dan ik gewend was. Het laagste cijfer van het hele weekend.

Start: bijna 7 km tegen de stugge wind in, maar toen waren we nog fris. Dan na de pont en Hekelingen dwars door nieuwbouw-Spijkenisse-wijken waar we overigens niet zo heel veel van hebben gezien.

Holy Moly. 1½ jaar geleden kocht het echtpaar dat ons hielp, de begane grond. Restaurant ingericht, met nul komma nul horeca ervaring begonnen. Vanaf de ontvangst: "Zet de fietsen maar binnen het hek" "De molenaar is er, wil je nog even kijken?" tot het slot: "Zal ik de bidon van je fiets nog even bijvullen?" niet opdringerig maar wel met belangstelling voor de gasten.

Na de Spijkenissebrug windje achter, groen. Activiteit in het klimbos viel tegen (had ik ook verwacht) maar de te beklimmen heuvel bleek een succes! (Sorry, had ik ook in het overzicht moeten zetten.)

Vooraf niet ingeschat dat we met allen samen vanaf de aanloop de Heinenoordtunnel door zouden gaan en heel verstandig dat enkelen de steile klim daarna vervangen door de lift. We hadden immers ook nog een tegenwind-stuk te goed! Hoewel, door iets afgenomen wind en meer beschutting van de bebouwing was het wat beter te doen dan het eerste stuk naar de pont.

Zondag verraste Suzanne me met direct koffie/thee (ipv fietsen neerzetten, lopen en onderweg even stoppen daarvoor; én met het feit dat zij mee ging lopen! Dat meelopen was fijn om meerdere redenen: we hadden de route vorige week voorgelopen, ik had de kaart, maar zij weet beter de weg dan ik. Tweede winstpunt: er waren mensen die (met aandacht voor het gebodene) lekker door wilden lopen en anderen die overal stopten om alles in zich op te nemen, dan wel te fotograferen. Wij konden ons een klein beetje verdelen. En nog een derde punt: zij kon dan mee als om welke reden dan ook iemand voor tijd had moeten afhaken (daarom had ik ook de plattegronden gegeven om zo de weg terug te kunnen vinden.) Ik zou circa 20 minuten voor de geschatte aankomsttijd contacten zodat zij alvast de lunch kon voorbereiden maar dat had zij nu aan cricket-Ton gedelegeerd. Toch een stop: dankjewel Anneloes en Fri voor het flesje drinken (Waar Fri niet-verdiend gestraft werd met WARME choco.)

Hapje eten en weer op huis aan. (Berg en Terblijft nu gehaald zonder tussenstop?)

Tot hier het rationele deel van dit afsluitende verhaaltje.

Nu emotioneel: elkaar weer gezien en met ernst en luim heerlijk bijgepraat. Ook onder de noemer van de Stichting moeten deze fijne weekenden blijven! (Is ook de bedoeling van her Stichtingsbestuur.) Mijn dank voor jullie enthousiasme en respect voor het dóór zetten om -met voor enkelen fysieke beperkingen- toch het hele programma te volbrengen!

Natuurlijk valt er nog veel meer over te zeggen maar ik realiseer me ook dat ik ruimte moet laten voor ieders eigen herinneringen.

Om met een filosofische uitspraak te eindigen:

Elke herinnering is een vaag verlangen naar heimwee in de toekomst.

Graag tot ziens volgend jaar in Vught maar hopelijk ook meermaals eerder (reunie, NK's enz.)

Met vriendelijke groet,

(rs)

*Met vriendelijke groeten,
Fri Beenakkers*